

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 413/19
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данило Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради иселења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Лесковцу и Апелационог суда у Нишу, у седници већа одржаној 16.10.2019. године донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање у овој парници надлежан је Виши суд у Лесковцу.

Образложење

Решењем Гж бр. 1539/18 од 11.06.2019. године Виши суд у Лесковцу огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој парници са налогом да се списи доставе Апелационом суду у Нишу као стварно надлежном суду.

Апелациони суд у Нишу није прихватио уступљену надлежност, па је предмет уз акт Гж бр. 3040/19 од 18.07.2019. године, доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући негативни сукоб надлежности на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је оценио да је за одлучивање стварно надлежан Виши суд у Лесковцу.

Према стању у списима, потупајући по тужби тужиоца, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао је туженог да се са свим стварима и лицима исели из непокретности ближе описане изреком првостепене пресуде. На првостепену пресуду, тужени је изјавио жалбу Вишем суду у Лесковцу, који се, након што су ми списи достављени ради одлучивања о жалби, огласио стварно ненадлежним за поступање, сматрајући да се ради о спору о непокретностима који се, у смислу одредбе члана 469. ЗПП, не сматра спором мале вредности.

Законом о парничном поступку, чланом 33. ставом 1. прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, а тужилац у тужби наведе да пристаје да уместо испуњења тог захтева прими одређени новчани износ, као вредност предмета спора узеће се тај износ; ставом 2. да у другим случајевима,

ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

У конкретном случају, не ради се о спору о непокретностима у смислу члана 469 ЗПП-а, а како се то наводи у решењу Вишег суда у Лесковцу, већ се расправља о захтеву који је кондемнаторне природе - тражи се чинидба, тј. исељење туженог из непокретности са свим лицима и стварима и предаја непокретности у државину тужиоцу. У таквим ситуацијама меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби. Како је тужилац вредност предмета спора означио на износ од 10.000,00 динара, то је пресудом која је донета у овом конкретном случају одлучено у спору мале вредности, па је за одлучивање о жалби на исту надлежан виши суд, имајући у виду одредбе чланова 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08...88/18).

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа–судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић